

XXIX. évfolyam

7. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHAZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: Török Imre.

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1940. júl. hó

A Kormányzó-család gyásza

Gyászzászlók lobogtak az egész magyar hazában mindenütt. Koszorúkat fontunk reszkető kézzel, reszkető szívvel. — Sírtunk. Együtt sírtunk hazánk atyjával s gyászoló szeretteivel:

Ifj. gróf Károlyi Gyuláné nagybányai Horíthy Paulette,

Kormányzónk drága leánya,

37 éves korában

sok szenvedés után elpihent.

Most jövünk éppen a temetésről. A kenderesi harangok tán sohase zengtek olyan gyászosan. A nagy, ezüst gyertyatartókban gyertyák, gyászlángok lobogtak. A koporsó fedele a magyar puszta virágaiból volt szőre-fonva. Egyszerű magyar paraszt emberek, asszonyok zokogtak. Mindnyájunk szemében is könny. A sírbolt ajtaja csikordult: kinyílt... bezárult. A mennyország kapuján beszállt Horthy Paulette lelke. A sokat szenvedetté! Aki itt lenn elvette szenvedéseit, vegye el ott fenn boldogságát!

Isten vigasztaljon mindnyájunkat!

Július

Azt tartják, hogy ez a hónap Juliusz Cézártól, a nagy római hadvezértől kapta a nevét. Emlékezem a könyvére, melyet ő írt a gall háborúról. A római birodalom számára ő hódította meg egykor, úgy jó 2000 évvel ezelőtt Galliát, a mostani Fran-

ciaországot. Hogy forog visszafelé is a történelem, most is rátenyerelt Franciaországra egy „birodalom“. Node úgy látszik, szent lesz már a béke: azt suttogják a kompienyi erdő lombjai, meg a róma-környéki ciprusligetek. Úgy legyen! Hogy

mire leszáll ránk mához egy hétre (jún. 23-án írom e sorokat!) július hónap, vele együtt a békesség angyala is leszálljon legalább arra a részére a világnak, hol bizony most még szakadnak a bombák, dübögnek az ágyúk s a daltelt francia mezőkön sír a siralom.

Hát, ha nem ilyen okból is, mint a franciák, júliusban a mi könnyünk is csak folydogál: kevés lesz az aratni való, meg aztán a kenyér! Fordul-változik a Biblia értelme: arató az volna elegendő-elég, de kevés lesz az aratnivaló gabona. Am két-ségbeesnünk, még csak csüggednünk, s panaszkodnunk sem szabad; mert hisz' tán ennyit sem érdemlünk, amennyit ad az Úr

irgalma; de meg a mindenható Isten kevéssel is ezeket elégíthet meg csodálatosképpen: mint jól tudjuk ezt áldott szent Fia, a Jézus Krisztus földi életének történetéből.

Mi csak hallgassunk is, nekünk, ami keveset ad is az Úr, békességben lehet fogyasztanunk, de amoda Franciaország tájain már — épp most olvasom — 2000 frankot ajánlottak egy ágyért a szegény menekülők, s több százezret egy útlevelevízumért. Hát vajjon a kenyér ára, meg a hús ára hogy fest? (Eszembe jutnak a nehéz idők, mikor innen Tizzaszentimréig 50 ezer korona „borraivalót“ adtam a sofförnek!)

Július, július, hozz szabadulást a rossz sorból az egész világnak . . . és békességet!

Az érettségi

A gimnáziumi pályának végén ott áll ez a rettegett vizsga, az érettségi! — Nálunk, Kisújszálláson, a vizsga szóbeli része június 18—23. napjain folyt le. Persze nem csekélyebb érdeklődéssel, izgalmas váradalommal lesték-várták az eredményt kisebbek és nagyobbak: gyermekeink, ifjaink s a szülők, mint amilyenel várja a most folyó napokban az egész világ azt, hogy mi történt a kompienyi erdőben, abban a szép, termes vasúti kocsiban, meg Róma környékén valamely helységben, vagy tán a Manzoni kastélyban? Mikor aztán vége lett az „ekzekúciónak“, én voltam, aki elkurjantottam a rádió minden reggeli kedves szavaival, hogy aszongya: „Tornánkat befejeztük. Válgják egészségükre!“ Nehéz torna ez a diákoknak, de még a szülői szíveknek is! Áldd meg, segítsd meg továbbra is, jóltevő Isten, a gyermekeket, meg a gondhordozó szülőket!

Igen kedves történetet mondott el a vizsga végeztével Dr. Vasady professzor, a vizsgai elnök. Tanulságul ide jegyzem.

Abban a régi jó világban, mikor még nem volt vasút, csak „delizsánc“, megváltották az utasok a jegyet I-ső, II-ik és III. osztályra, kiki sorsa és bugyellárisa szerint. Becsörtet az állomásra a delizsánc s im a kocsis betuszkolta az utasokat a megváltott jegyekre való tekintet nélkül a nagy útikocsi belsejébe. Mindenki elégedett volt, szinte boldog, hogy felférhettek. Ültek csendesen, cserdült az ostor a kocsis kezében, szedték lábukat a lovak, haladt a ko-

esi. De ime egy felfelé hajló lejtőhöz értek. A kocsis leszáll s kiált: „A III. osztályú utasok kéretnek leszállani s gyalog folytatni az utat a lejtőn felfelé!“ Megtörtént. Igen, de a lejtő mindig meredekebben magasodott a hegyre fel! Megint megállott a kocsi s szólt harsányan a kocsis: kéretnek a II. osztályú utasok is leszállani s gyalog folytatni az utat, a III. osztályúak pedig tolni a kocsit felfelé!

Az érettségien is van jeles, jó, meg közönségesen érett ifjú. (Azokról majd máskor írok, akik a delizsáncról ezúttal lemaradtak!) Így lányok, fiúk, akik haladtok, vigyázzatok, vigyázzatok — mondom én is Pluhár úrral, ezután jobban vigyázzatok, az élet nagy iskolájában az I., II., III-ra: a jelesre, a jóra, meg az egyszerű elégségesre. Mert az életnek, ennek a nagy delizsáncnak a kocsisa erősen rátok talál kiáltani. Tanuljatok, küzdjétek! Úgy ne járjatok, mint az egyszeri érettségiző kisleányról írta ezt meg kedves poétánk: Farkas Imre, a kisleányról, aki nagy harcban volt a földrajzi tudománnyal, így vágta ki a feleletét:

*„A Balti tenger átölelte
A Jó-Remény fokot.“*

Bánta is ő, hogy melyik tenger s melyik fokot: de „átölelte“. Dehát persze a vizsga nem sikerült, mert hisz a Jóreményfoktól a Balti tenger egy kicsit messze van, s a kedves kislány lemaradt . . . a delizsáncról.

Kik sikerrel küzdöttetek, legyen áldott a küzdelmetek az életnek sokkalta nehezebb iskolájában is!

Ifj. Ary Lajos szomorú végzete

Itt a mi nagy iskolánkban tette le vizsgáit a derék fiú, s Isten kedvező kegyelme hamarosan megadta küzdésének jutalmát, banktisztviselői állást kapott az egyik legelőkelőbb budapesti pénzinté-

Ifj. Ary Lajos. Élt 19 esztendőt.

zetnél. Még csak tizenkilenc esztendős volt pedig.

Mint egy német költő írja:

*„El van takarva előlünk
Úgy boldog sorsunk, mint sötét végzetünk“.*

Egy újsághír sokónkat megrázott, szinte megállott ereinkben a vér, június 5-ik napján. Villamoskocsik futkosnak keresztül-kasul a nagy fővárosban. A kedves ifjú, akiről most szívem gyászával írok, június 4-én egyik villamosról szállott éppen, a nagyon közeli sínpáron pedig ellenkező irányból előrobogott ugyanakkor egy másik kocsis, s ime már gyűl is az Orczy-tér megdöbbszent járókelőinek serege: összezúzott testtel ott fekszik az ifjú, szüleinek drága reménysége, minden szeretteinek kincse, szemükfénye.

*Óh sors, lábad alatt a szegény halandó
Olyan, mint a féreg . . .*

Hazahozták aztán a szülőföldre, Tiszaroffra, hol szülei élnek, hol elődei is porladnak, a tiszaparti csendes temetőn.

*„Bányász a kincsért földbe mégyen,
Mi kincsünket elástuk mélyen“ . . .*

Ez van ott rávésve egy síremlékre a költő-püspök szavaival.

Azóta aztán egy bús édesanya csak sír, csak sír, nem akar vigasztalást bevinni s vele sírnak a testvérüket sirató testvérek; az édesapa pedig néma gyászszal nézi a földet, amelynek porában az ő drága gyermeke pihen a boldog feltámadás reménye alatt. Itt meg a mi lakóhelyünkön, a nagy városháza egyik hivatali helyiségében a boldogult ifjúnak atyaként szerető nagybátyja, ki oly sok drága halottja után most e kedves fiút is elveszítette, halljátok! fel-felzokog: Szomorú az én lelkem mindhalálig . . .

Legyen áldott az a tiszaroffi temető s áldottak az ott porladó halottak!

Sass Eszter nénénket és a koronakerti „Kata néni“-t eltemettük

95 esztendőt ért meg Isten kegyelméből özv. Komáromi Antalné — Sas Eszter néni, aki magas kora szerint is mindnyájunknak nénénk volt. S noha magas kort adott a jó Isten megérnie, kevés híján 100 esztendőt, még élete végső idejében is vidám tudott lenni. Ki tudott annyi verset, kádenciát, mint ő, s történeteket a Nagykúnság régi világából!? Nem perel most már nagy tréfálkozva a toronyörökkel, harangozókkal. Nem kiáltja fel többé, hogy: „Te, kirugom alólatok a tornyot, ha nem jól harangoztok!“

A másik halottunk a Koronakert egyik legősibb lakója: Oláh Lukácsné — G. Szabó Katalin, 77 éves korában pihent el. Előbb nevezett halottunknak szinte leánya lehetett volna. Kata néni — szegény, munkálkodott, fáradt, szinte a legutolsóig! Most már elfáradt, pihen! — Öreg hitvese, kivel 59 esztendőt töltöttek el, jaj! de nagyon árva!

Pihenjenek küzdelmes életük után a boldogultak, s árvahodott szeretteiket vigasztalja a mi édes Vigasztalónk!

Pihenjenek!

A „Szeretet“ júniusi bevétele olyan csekély volt, hogy nem merem idejegyezni. Bizony, ráfizetéssel dolgozom. Segítséget szeretettel kérek!

Özv. Sárkány Józsefné Máthé Erzsébet emlékezete

Pestszenterzsébetről hozták haza utolsó pihenőre, a szülőföld temetőjébe a tisztes asszonyt, ide, hol porlad hitvestársa is s hol szeretteinek sírjai is domborulnak.

Özv. Sárkány Józsefné Máthé Erzsébet.
Élt 80 esztendőt.

Mikor Kisújszállásra kerültem, első gondom volt fundálni valahogy egy felsőbb leányiskolát, akármilyen fáradsággal és önfeláldozással is. Legelső növendékeim között volt e most már boldogult édesanyának leánya, ki ezidőszerint állami tanítónő Pestszenterzsébeten. Ott éltek együtt csendes boldogságban, a leány és édesanyja. Mindkettőjüknek a szívében sebet ütött azóta a sors, mindketten özvegyek lettek. Vigasztalgatták egymást azzal a tökéletes szeretettel, amilyen csak egy édesanya és jó leány szívében lehet egymás iránt. De — írja a német költő — „végre is csak eljön az elszakíttatás.“ A búcsúzás. Halottat hozott a fekete autó a déli temetőnkbe. Sírt ástak, sírt hantoltak . . . A 80 éves édesanya alszik csendesen, leánya pedig sokszoros gyásszal a szívében árván maradt. „Nem hagylak téged árvául“, így szól az Úr a Szentírásban.

Ez szolgáljon vigasztalására az édes jó anyját, a legszeretőbb szívet sirató leányának; emberi szó úgyis erőtelen a vigasztalásra. Aki pedig halálában is hazavágyott s hazajött, itthon is, a sírban is áldott legyen!

A B F R A

Kedves halottaink

1940 április legvégétől máig.

Halál napja:	Temetés:	Név:	Kora:
28. április	29.	Kenéz Lajos és Imre Erzsébet leánya Mária	3 hét
5. május	7.	özv. Szatmári Istvánné Kardos Juliánna	68 év
11.	13.	özv. Pál Gáborné Vas Eszter	69 év
11.	13.	Tuka Károly és Stass Rebeka I. Erzsébet	15 hónap
15.	17.	Pardi Sándorné Szanyi Juliánna	77 év
17.	19.	Hézszer Juliánna	69 év
20.	22.	Szappanos Mátyásné Bugyik Sára	63 év
19.	21.	Oros János és B. Fodor Róza I. Róza	1 év
20.	22.	Jáger Lajos és Kovács Mária fia Lajos	6 hét
21.	23.	Szilágyi Lajos	58 év
25.	27.	Papi Albert	16 év
június			
4.	6.	Debreceni Gyuláné Bihari Juliánna	67 év
5.	6.	Ari Lajosné Balogh Juliánna	44 év
6.	9.	özv. Sárkány Józsefné Máthé Erzsébet	80 év
8.	10.	ifj. Z. Kovács István	22 év
8.	10.	Deme Erzsébet	38 év
10.	12.	Hegedüs Sándor	75 év
11.	13.	Tóth Lajosné Éri Eszter	80 év
16.	18.	Janó Ferenc	30 év
17.	19.	Oláh Lukácsné G. Szabó Katalin	77 év
20.	22.	özv. Komáromi Antalné Sass Eszter	95 év
22.	24.	id. Podmaniczki János	79 év

Áldottak legyenek a sír porában is!

VASÚTI MENETREND

1940. május 19-től.

Indulás a kisújszállási állomástól			
Budapest felé:		Debrecen felé:	
Személyvonat	0.08	Személyvonat	2.11
Gyorsvonat	3.46	Gyorsvonat	2.32
Személyvonat	6.28	Gyorsvonat	9.31
Áramv. gyors	9.13	Személyvonat	12.14
Gyorsvonat	13.33	Áramv. gyors	14.36
Személyvonat	14.40	Személyvonat	15.38
Gyorsvonat	18.38	Gyorsvonat	17.02
Áramv. gyors	21.43	Áramv. gyors	20.53
Kálkápolna felé:		Dévaványa felé:	
Motor	6.30	Vegyesvonat	3.50
„	13.33	„	9.35
„	9.38	„	13.08
„	17.15		